

Sygn. akt I C 1790/15

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 10 lutego 2016r.

Sąd Rejonowy w Oleśnicy, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący **SSR Agnieszka Ostrowska-Gołąbek**

Protokolant Ewelina Grudzień-Wuczowska

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2016r. w Oleśnicy sprawy

Przy udziale stron:

powód (...)z/s **we W.**

pozwany **M. R.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Z./

1. (...)

2. (...)

10.02.2016r.

Sygn. akt I C 1790/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)z siedzibą we W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła pozew przeciwko pozwanej M. R. domagając się zasądzenia kwoty 842,51 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego żądania strona powodowa podniosła, iż zobowiązanie pozwanej wynikało z umowy bankowej nr (...)zawartej w dniu 26.05.2010r. przez pozwaną z (...) S.A. na określoną kwotę pieniężną, do której zwrotu pozwana zobowiązała się w tejże umowie. Pozwana nie wywiązała się jednak z zobowiązania, w związku z czym niezapłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Pozwana została wezwana do zapłaty zaległej kwoty przez wierzyciela pierwotnego, który wskazał, iż w razie nieuregulowania zobowiązania wierzytelność zostanie przelana na rzecz (...). Jednak pomimo wezwania do dobrowolnego zaspokojenia wymagalnego roszczenia, pozwana w oznaczonym terminie nie spełniła dochodzonego świadczenia.

W dniu 17.04.2015r. została zawarta umowa pomiędzy (...)we W., a (...) S.A., w wyniku której nastąpiła cesja wierzytelności. Strona powodowa wskazała nadto, że dowodem istnienia zobowiązania jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...)z dnia 25.09.2015r., podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym. Wyciąg ten bowiem precyzuje źródło i

rodzaj wierzytelności wraz z potwierdzeniem faktu dokonanej cesji. Dodatkowo strona powodowa wyjaśniła, iż potwierdzeniem, iż wierzytelność dochodzona pozwem była przedmiotem w/w umowy cesji jest wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, zawierający niezbędne dane do zidentyfikowania zarówno stron, jak i samego stosunku zobowiązaniowego pozwana z wierzycielem pierwotnym.

Pozwana M. R. nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiała się również na terminie wyznaczonej rozprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 kwietnia 2015r. pomiędzy (...) S.A., a Prokura (...)z siedzibą we W.została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności.

Dowód:

- umowa sprzedaży wierzytelności k. 6.

Strona powodowa wystawiła przeciwko pozwanej wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 25.09.2015r. określając w nim wysokość zobowiązania pozwanej na kwotę 842,51 złotych, w tym 650,10 złotych tytułem należności głównej oraz 192,41złoty tytułem odsetek. W wyciągu wskazano, iż należność pozwanej wynika z umowy kredytu z dnia 26 maja 2010r o numerze (...).

Dowód:

- wyciąg z ksiąg rachunkowych fundusz sekurytyzacyjnego k. 6.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W świetle ustaleń poczynionych wyżej, a wynikających w całości z dołączonych do akt dokumentów, należy stwierdzić, że strona powodowa – na której zgodnie z art. 6 kc spoczywał ciężar dowodu, nie wykazała okoliczności uzasadniających uwzględnienie żądania.

Strona powodowa wykazała jedynie zawarcie umowy sprzedaży wierzytelności z (...) S.A., nie udowodniła zaś w sposób nie budzący wątpliwości, iż nabyła określoną wierzytelności wobec M. R., przysługującą jej pierwotnemu wierzycielowi. Jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności powinna wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanej i jego wysokość.

Do umowy sprzedaży wierzytelności dołączony został bowiem jedynie dokument nazwany „wyciągiem do umowy sprzedaży wierzytelności”, który to dokument nie zawiera danych podmiotu go wystawiającego. Na dokumencie tym znajduje się jedynie podpis radcy prawnego, który – jak należy domniemywać – jest poświadczeniem dokumentu za zgodność z oryginałem. Tym samym zaś należy przyjąć, że oryginał to w żaden sposób nie potwierdzony wydruk o nieustalonym pochodzeniu i nie zawierający danych o autorze dokumentu. Na kwestię braku mocy dowodowej takiego dokumentu zwrócił zaś już wcześniej uwagę Sąd Okręgowy we Wrocławiu, który w wyroku z 07.01.2015r. (sygn. akt II Ca 1176/14) wskazał, że „sporządzona na odrębnej kartce tabela, nie połączona w żaden sposób z umową cesji, niepodpisana (...) – nie może być uznana za wyciąg z załącznika do umowy”.

Strona powodowa występując z niniejszym powództwem zobligowana była do wykazania istnienia swojej legitymacji procesowej, a zatem faktu skutecznego nabycia wierzytelności, czego w niniejszym procesie nie uczyniła.

Strona powodowa nie wykazała również, iż pozwaną M. R. łączyła umowa kredytu z (...) S.A. z dnia 26.05.2010r., do pozwu umowa ta nie została dołączona. Nie sposób zatem uznać, iż umową cesji na stronę powodową przeszło zobowiązanie pozwanej przysługujące jej pierwotnemu wierzycielowi, skoro nie zostało udowodnione, iż w/w pozwaną

z tymże wierzycielem łączyła umowa, na mocy której pozwana zobligowana była do spłaty zadłużenia dochodzonego niniejszym pozwem.

Ponadto dla wykazania zasadności swojego żądania strona powodowa dołączyła do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego wystawiony na podstawie art. 194 Ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach sekurytyzacyjnych, który miał stanowić dowód na poparcie wszystkich jej twierdzeń, jakie zawarła w pozwie. Jednak pozostawała w błędnym przekonaniu, że może on stanowić samodzielną podstawę do dochodzenia niniejszego roszczenia. Zgodnie bowiem z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r. (sygn. P1/10, Dz. U. z 25/07/2011 r. Nr 152, poz. 900) art. 194 Ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach sekurytyzacyjnych, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym wprowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Zgodnie z powyższym wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego należy traktować jako dokument prywatny, który korzysta z domniemania autentyczności oraz z domniemania, że zawarte w nim oświadczenie złożyła osoba, która go podpisała (art. 245 k.p.c.). Dokument prywatny nie korzysta natomiast z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nim zawartych. O materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależącej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów w myśl art. 233 § 1 k.p.c. Podobnie jak w wypadku innych dowodów, sąd ocenia, czy dowód ten ze względu na jego indywidualne cechy i okoliczności obiektywne zasługuje na wiarę, czy nie. Wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności, ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia.

W świetle materiału procesowego zebranego w niniejszym postępowaniu Sąd uznał, że dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 25.09.2015r. nie stanowi dowodu istnienia zobowiązania pozwanej wobec strony powodowej, jego wysokości i wymagalności.

W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznał zatem, że zgłoszone w pozwie żądanie nie zostało należycie udowodnione. Podkreślenia jeszcze wymaga, iż Sąd zobowiązany jest oceniać istnienie legitymacji procesowej z urzędu orzekając co do istoty sprawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.